

Hồi 276

Nhân diện toàn phi

9iang Lãng còn gọi là Kinh Châu hay Nam Quận nằm giữa bờ bắc trung du Trường Giang và bờ tây Kinh Giang. Xung quanh không có núi cao mà chỉ toàn đồi đất, vì vậy mà có tên Giang Lãng (chữ “Lãng” này có nghĩa là đồi núi).

Từ xưa đến giờ Giang Lãng bao giờ cũng được coi là địa phương trọng yếu về quân sự. Thời Chiến quốc, tướng Tần Bạch Khởi triệt hạ Dĩnh đô của nước Sở, biến thành huyện Giang Lãng. Thời Tam quốc được dùng làm trụ sở của Kinh Châu, về lãnh thổ thì bắc giáp Mạc Miện, nam vươn tới sát biển, đông liền Cối Kê, Ngô Quận, tây thông với Ba Thục, là mảnh đất người dụng binh cần tranh đoạt.

Nhà Tấn chạy xuống miền Nam, Giang Lãng do Hoàn gia quản lý trở thành đệ nhất thành trì ở trung du Trường Giang, uy thế bức bách cả Kiến Khang, vì vậy mới có câu “Giang Tả đại trấn, mạc quá Kinh Dương” (câu này có nghĩa là các thành trấn ở Giang Đông không đâu bằng Kinh Châu và Dương châu), từ đây có thể thấy sự quan trọng của nơi này.

Giang Lãng “chu xa phúc tẩu, phồn thịnh giáp vũ nội” (nghĩa là Giang Lãng ngựa xe và thuyền bè nhộn nhịp, giàu có nhất thiên hạ) là cội nguồn văn hóa từ thời cổ đại, từ thời Xuân Thu chiến quốc đã là bến cảng trọng yếu của nước Sở và là hành cung của Sở vương, tường thành đắp đất kết hợp xây gạch, từ đông sang tây dài hai dặm, nam bắc rộng hơn dặm. Thời Tam quốc thái thú Đông Ngô Chu Nhiên và đại tướng Thục Quan Vũ đều tiến hành tu bổ, đào hào đắp lũy. Đến khi Hoàn Ôn nhậm chức thứ sử, để tăng cường khả năng phòng ngự đã dùng đá xây chân tường thành kiên cố, khiến tường thành vững chắc hơn rất nhiều, lại còn có thể đề phòng đất sụt.

Về thành Giang Lãng, Đồ Phụng Tam có thể mạnh mẽ nói rằng biết rõ hơn nhiều so với Hoàn Huyền. Đó là vì tính cách y làm chuyện gì cũng hết sức cẩn thận, suy nghĩ thấu đáo, một khi đã quyết thì chỉ điều chỉnh thủ pháp thực hiện chứ vĩnh viễn không thay đổi mục tiêu. Nói ra thật khó tin, nhưng Đồ Phụng Tam từng tự mình đếm Giang Lãng thành có bao nhiêu lỗ châu mai, dưới thành có bao nhiêu lỗ cống, ngay cả vị trí và chiều nước chảy cũng biết tường tận, không chút hàm hồ.

Giang Lăng có sáu cổng thành, nổi danh nhất là Đại Nam môn thông với sông lớn, bên ngoài cổng thành chính là bến thuyền. Để giảm mật độ giao thông cho Đại Nam môn, ở gần Kinh Giang mở thêm Tiểu Nam môn.

Từ khi trở thành long đầu của Chấn Kinh hội, Đồ Phụng Tam dùng nhiều thân phận bí mật để qua lại các thành trấn trong khu vực Kinh Hồ khỏi bị chú ý. Chuyện này Hoàn Huyền không hay biết gì.

Vì vậy trước khi vào thành, Đồ Phụng Tam giấu hết binh khí và mọi thứ có thể để lộ thân phận, dán thêm bộ râu, dễ dàng qua kiểm tra của quân canh ở Tiểu Bắc môn, một mình tiến vào thành.

Đường phố xuyên suốt Nam Bắc môn kêu bằng Đại Kinh nhai, nối tiếp Tiểu Nam môn là Tiểu Kinh nhai, tuy chỉ hẹp bằng một nửa Đại Kinh nhai, nhưng lại mang chút hương sắc đặc biệt của sông nước Giang Nam, đi song hành với hà đạo, những nơi tiếp giáp với dòng sông được kè đá chỉnh tề đẹp đẽ. Một bên là nhà cửa ngõ phố, người xe dập diu; một bên là liễu rủ thạch kiều, thuyền nhẹ buông trôi. Quả là phố xen với sông, cảnh đẹp tương hổ.

Đồ Phụng Tam trở về chốn xưa lòng đầy cảm khái. Thành cũ vẫn y nguyên mà lòng người thay đổi. Sông, phố, chợ, bến, nhà, cầu, cây đàn xen với nhau tạo nên vẻ phong tình đậm đà, đặc biệt khiến y cảm nhận hết sức sâu sắc. Nơi vốn là chốn an thân lập mệnh đã biến thành hiểm địa. Nghĩ tới hoặc giả có một ngày y phải đánh chiếm thành này, với tính cách cứng rắn lạnh lùng của y mà vẫn có cảm giác bất lực không thể nói ra.

Lần này y đến Giang Lăng muốn tìm một người tên là Vạn Quang, người này là một quân cờ lợi hại của y, ngay cả Âm Kỳ cũng không biết quan hệ giữa bọn họ, nói gì đến bọn Hoàn Huyền. Y còn cố tình bố trí tình huống giả để mọi người nghĩ rằng hai người bất hòa, sự thực Vạn Quang là thủ hạ của y, hiện tại đã đến lúc con bài này phát huy tác dụng.

Tìm thấy Vạn Quang, y có thể lập tức nắm vững tình hình Giang Lăng. Y không thể không tự thân đến lần này, vì chỉ y mới xác định được Vạn Quang có còn trung thành hay không.

Lần này y về Giang Lăng không phải chờ người tới thu thập, mà muốn bố trí đối phó Hoàn Huyền, hơn nữa còn muốn chứng thực sống chết của tộc nhân.

Từ khi biết Hoàn Huyền phái người tấn công Tân Nương hà, y liền biết Hoàn Huyền nhằm vào mình chứ không phải Hoang nhân, cũng biết Hoàn Huyền sẽ diệt cỏ tận gốc, giết sạch người họ Đồ. Y không hề trông đợi vào vận may, chỉ là muốn biết có bao nhiêu tộc nhân trốn thoát.

Đồ Phụng Tam cảnh giác vượt đường xuyên ngõ, tránh khỏi tuần binh và nhân vật giang hồ, đặc biệt là thủ hạ của Vạn Quang.

Vạn Quang là người buôn vải nổi danh ở Giang Lăng, cũng là long đầu đại ca của bang hội Kinh Giang bang, giỏi công phu quyền cước, ba mươi sáu đường Thôi thủ khá nổi danh ở phương Nam, không phải là nhân vật tầm thường. Đồ Phụng Tam có đại ân cứu mạng hắn, lại thường ngầm giúp, khiến hắn giành được quyền thế và địa vị đương thời.

Bất quá lòng người tráo trở, đầu tiên Đồ Phụng Tam muốn biết rõ Vạn Quang còn trung thành với y không, xuyên qua một ngõ nhỏ, bức tường sau lưng hậu viện nhà Vạn Quang xuất hiện. Lúc này mặt trời đã lặn, sắc trời âm đạm.

Đồ Phụng Tam lẹ như chớp ẩn vào bóng tối tường viện, kiểm tra chắc chắn xung quanh không người, một khắc sau đã vượt tường nhảy vào, tiếp đó không chút do dự vọt lên một cành cây lớn chĩa ngang ra, lại tung người lên vượt qua khoảng không hạ xuống mái ngói dãy nhà gần nhất, phủ phục bất động ở đó.

Trước đây mỗi lần y ngầm tới gặp Vạn Quang đều tiến vào theo đường này tới Thoái Tư lâu gặp Vạn Quang, có thể nói đã quá quen thuộc.

Mọi thứ vẫn như xưa, Vạn trạch không hề tăng cường phòng thủ, điều này khiến y yên tâm hơn một chút.

Đồ Phụng Tam từ mái nhà bên kia nhảy xuống đất tránh khỏi mấy tù bộc lai vãng lướt đi như quỷ mị, thoáng sau đã xuyên qua song cửa tiến vào tầng dưới Thoái Tư lâu nằm ở trung viện.

Thoái Tư lâu là tòa lâu hai tầng, bốn bên có hàng hiên bao bọc nối tiếp với hành lang xuyên qua vườn, quang cảnh thanh u, làm nơi bí mật gặp gỡ rất tốt.

Bóng đêm tràn lan, các nơi khác trong trạch viện đều sáng đèn lửa, Thoái Tư lâu tựa như chìm trong bóng tối. Đồ Phụng Tam lên tầng hai tiến tới bên cửa sổ, từ phía trên ngắm ngầm quan sát về hướng chủ đường ở tiền viện, trong lòng có cảm giác bất an.

Y từng giao tranh một thời gian dài với Lương Hồ bang, trải qua không biết bao lần bị Nhiếp Thiên Hoàn tìm cách tập kích ám sát, bồi dưỡng thành tác phong hết sức thận trọng, tình huống hiện tại hoàn toàn bình thường, nhưng y lại cảm thấy không thỏa đáng.

Theo lý trước khi trời tối phải có đầy tớ đốt đèn ở đây. Cho dù biết rằng đêm nay Vạn Quang không tới thì bên ngoài cũng phải thắp phong đăng. Sao lại có tình trạng toàn bộ phòng xá thì đèn lửa sáng rực, chỉ riêng Thoái Tư lâu lại bị bỏ sót?

Liên quân Kinh Hồ bị Hoang nhân đại phá trên Hoài Thủy, tin tức hắc đã truyền về Giang Lăng. Người ngoài hoặc giả không nghĩ ra, nhưng Hoàn Huyền nhất định đoán được y sẽ lên trở về Giang Lăng để xác định tình hình tộc nhân. Hoàn Huyền hắc cũng đã rời khỏi Giang Lăng dẫn quân về phía đông, nhưng chắc chắn đã giao thủ hạ giăng lưới chờ sẵn.

Nhưng quan quân giữ thành lại đặc biệt lơ lửng, không những kiểm tra không nghiêm mật, điều này cũng có thể do nhân thủ không đủ, nhưng sao không có tướng lĩnh nhận biết Đồ Phụng Tam giữ cửa. Vốn dĩ Đồ Phụng Tam không để tâm đến chi tiết này, nhưng vì đã có lòng nghi ngờ, bất giác ghép nối hai sự việc này với nhau.

Hoàn Huyền đã không tiếc gì phái người đến giết y, sẽ tuyệt không sơ hốt như vậy, chỉ có một cách giải thích là Vạn Quang đã bán rả y.

Đồ Phụng Tam sát cơ đại thịnh, đang nghĩ xem có nên lập tức giết chết Vạn Quang, chợt nghe tiếng chân bước, Vạn Quang khôi ngô tráng kiện xuất hiện trong tầm mắt, một mình theo hành lang tiến về phía Thoái Tư lâu.

Vạn Quang muốn tới xem y đã tới chưa.

Đồ Phụng Tam rời khỏi cửa sổ tới bên chiếc tủ lớn bằng gỗ hồng mộc cao quá đầu đặt trong một góc, đưa tay mở cửa tủ, bên trong trống không có đủ chỗ thoải mái cho y trốn bên trong. Cái tủ này vốn được làm cho hắc, khi bất chợt có thủ hạ tới tìm Vạn Quang, Đồ Phụng Tam sẽ nấp ở đó.

Đồ Phụng Tam cười khở, bị chiếc tủ rỗng gọi nên tâm sự. Ài! Nếu không có Biên Hoang Tập, mất hết huynh đệ Hoang nhân, y sẽ biến thành một kẻ đáng thương bơ vơ cô độc.

Tiếng cửa mở vang lên.

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: "Ta ở trên lầu, lên đây!".

Vạn Quang kinh hãi nói to: "Quả nhiên đại ca về rồi".

Tiếng chân bước vang trên bậc thang gỗ, Vạn Quang lên tới tầng hai, vẻ mặt kích động bổ tới chộp lấy hai vai Đồ Phụng Tam, mừng rỡ nói: "Đại ca quả thật là hảo hán trời đánh không chết, Hoàn Huyền cũng không làm gì được huynh".

Đồ Phụng Tam một mặt lưu ý tình hình vận hành chân khí của đối phương, chỉ cần phát giác có chút khác lạ là lập tức tiên phát chế nhân. Lạnh lùng hỏi: "Hoàn Huyền xử lý tộc nhân họ Đồ nhà ta thế nào rồi?".

Vạn Quang buông tay cúi đầu buồn thảm nói: "Từ lúc Hoàn Huyền biết Biên Hoang Tập bị chiếm đã bắt đầu truy lùng người nhà đại ca, cuối cùng đã xử quyết toàn bộ. Ta rất hổ thẹn, mắt mở trừng trừng mà không làm gì được".

Đồ Phụng Tam nghe vậy trái tim như rỏ máu, mặc dù biết rõ tất sẽ như thế, nhưng vẫn cảm thấy khó lòng chịu đựng.

Hoàn Huyền! Rồi có ngày ta sẽ tự tay lấy mạng chó của ngươi.

Vạn Quang lui tới bên song, móc hỏa tập ra nói: "Ta phải đốt đèn như thường lệ nếu không thủ hạ sẽ sinh nghi".

Đồ Phụng Tam thần thờ gật đầu.

Vạn Quang xoay lưng lại châm lửa vào cây đèn đặt bên cửa sổ.

Đồ Phụng Tam lạnh lùng nói: "Vị trí của cây đèn này không phải có chút cổ quái sao?".

Vạn Quang ngạc nhiên, thân hình to lớn chấn động, Đồ Phụng Tam đã áp tới sau hắn.

Vạn Quang hai chân mở ra thành hình chữ đại, thân mình hạ xuống xoay hông một vòng rất nhanh, phản ứng lanh lẹ tự nhiên hiển lộ hắn đã ở trong trạng thái giới bị cao độ. Song chưởng nhẹ nhàng và hòa hoãn lướt theo đà xoay mình, đoạn bả vai khẽ lắc, song chưởng đẩy mạnh tới, mang theo kinh khí cuộn cuộn như giồng bão chính diện ập tới Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam biết hắn muốn kéo dài thời gian để chờ cao thủ của Hoàn Huyền kịp thời xông tới, vì vậy mới cố chết dùng chiêu thức cứng rắn giao phong với y, lập tức nghĩ ra sách lược chỉ một chiêu khắc địch.

Cho dù quyết đấu công bình, Đồ Phụng Tam tự biết trong vòng hai chục chiêu cũng không thể phá được Thôi thủ công phu của hắn. Để có thể một đòn đánh chết hắn nếu không chịu trả một giá đắt thì nhất định không được. Vậy thì cần phải hành động ngoài ý liệu. Đối phương nhất định sẽ đoán y không dám ngạnh đấu, y lại muốn đối phương sai lầm.

Một ưu thế khác của Đồ Phụng Tam là y hiểu rõ sự ảo diệu trong Thôi chưởng của Vạn Quang, đó chính là "Thân hữu sở cảm, tâm hữu sở giác. Tùy kỳ sở quát, nhân nhi thủ chi. Thuận nhi thành chi, hợp nhi giải chi", dùng kinh lực khi mạnh khi yếu làm địch nhân chấn động, khiến đối thủ như bị rơi vào trùng trùng sóng cả, dù đối phương cao minh hơn thì trong vòng một giờ cũng khó lòng phá giải được Thôi chưởng pháp lấy phòng thủ cực kỳ kiên cố làm chủ.

Đồ Phụng Tam song quyền nghênh đón song chưởng đối phương, bộ dạng như toàn lực giao phong.

Vạn Quang hừ lạnh, gia tăng kinh lực vào song chưởng nói: "Vì tình thế bức bách, đại ca đừng trách ta".

Đồ Phụng Tam thở dài: “Ngươi là kẻ lấy oán báo ân!”.

Chính vào thời điểm quyền chưởng giao kích, chợt Đồ Phụng Tam thu hồi một nửa công lực, lặng lẽ tung ra một cước phát sau mà tới trước đá thẳng vào dưới háng đối phương.

Vạn Quang lộ vẻ kinh sợ, nhưng không còn kịp biến chiêu.

Bồng!

Quyền chưởng đụng nhau, Đồ Phụng Tam ứng chưởng bay ra đằng sau, phun ra một đống máu tươi, Vạn Quang thì phát xuất một tiếng rú lên thê thảm kinh thiên động địa, thân mình bay tung ra ngoài cửa sổ.

Đồ Phụng Tam lung đung vào tường, lại phun ra một búng máu, có tiếng thân hình Vạn Quang rơi xuống đất truyền tới, sau đó là im lặng hoàn toàn, hiển nhiên đã chết khi chưa chạm đất.

Tiếng gió động từ phía tiền viện truyền đến.

Đồ Phụng Tam mắt nổ đom đóm gắng bò dậy, không kịp cả chùi vết máu bên mép, tới bên cái tủ mở cửa chui vào, đoạn đóng cửa lại.

oOo

Đưa mắt tiễn đoàn xe cuối cùng rời khỏi Nhạn Môn, Thác Bạt Khuê dẫn một đám tướng lĩnh và binh sĩ phóng gấp mấy dặm về phía nam, leo lên một đỉnh đồi cao nhìn xuống cánh đồng hoang tuyết vừa tan hết.

Bên y là mưu thần tâm phúc Trương Cốn và Hứa Khiêm.

Thác Bạt Khuê bình tĩnh nói: “Việc ta giao làm xong chưa?”.

Hứa Khiêm vội đáp: “Mật hàm đã đưa tới Trường Tử cách đây mười ngày, Mộ Dung Vĩnh hãn đã minh bạch hảo ý của tộc chủ”.

Thác Bạt Khuê mỉm cười: “Thác Bạt Khuê ta lại khởi xướng việc một lúc dâng tặng hai trọng trấn có vị trí chiến lược không gì sánh bằng. Bất luận Mộ Dung Vĩnh nghĩ đó là âm mưu hay hảo ý, cũng khó lòng cự tuyệt hai phần đại lễ đó”.

Trương Cốn nói: “Hy vọng Mộ Dung Vĩnh không để lỡ cơ hội tốt tới chiếm lấy hai thành Nhạn Môn và Bình Thành, không phụ lòng ưu ái của tộc chủ”.

Hứa Khiêm nói: "Kẻ này của tộc chủ hết sức cao minh, chắc chắn Mộ Dung Thùy bị bắt ngờ".

Thác Bạt Khuê ung dung nói: "Mộ Dung Vĩnh tuy biết rõ bị ta lợi dụng nhưng vẫn không thể lựa chọn khác, nếu Nhận Môn về tay Mộ Dung Thùy, Thái Nguyên của hắn sẽ gặp nguy hiểm lưỡng đầu thọ địch. Chỉ có đoạt được quyền khống chế Bình Thành và Nhận Môn hắn mới có thể bảo vệ biên cương phía bắc của Tây Yên, thao túng việc vận chuyển hàng hóa trên đại hà, an tâm ứng phó Mộ Dung Thùy. Nếu ta không làm thì bộ đội của Mộ Dung Vĩnh đang trên đường tiến gấp đến Nhận Môn. Ủa! Kia là ai?".

Mọi người vội nhìn về hướng tây nam, dưới ánh trăng một bóng người lao nhanh về phía họ.

Ai nấy đều lộ vẻ cảnh giác, một số người còn chuẩn bị cung tên.

Hứa Khiêm nói: "Là một cao thủ, thân pháp rất nhanh".

Thác Bạt Khuê quét mắt nhìn xung quanh, thầm nhủ phải chăng là quý khách của địch? Y vốn là mã tặc, tinh thần cảnh giác cực cao, nếu tình thế không ổn chính y là người đầu tiên dẫn mọi người bỏ chạy. Thói quen đó vẫn tiếp tục đến giờ, để triển khai chiến lược tránh mạnh đánh yếu, y sẽ hết sức nhẫn nại, mặc dù trong lòng hận không thể lập tức xẻ thịt róc xương Mộ Dung Bảo.

Cuối cùng ánh mắt quay lại người đang chạy, ngạc nhiên: "Thì ra là một nữ nhân".

Nữ tử nọ đã chạy tới cách bọn họ không tới hai dặm, nếu theo phương hướng hiện giờ sẽ lướt qua chỗ này chừng nửa dặm về phía bên trái.

Bất chợt nữ tử nọ loạng choạng suýt ngã, đến lúc tiếp tục chạy được thì tốc độ đã giảm đi nhiều.

Trương Cồn và Hứa Khiêm đồng thanh: "Người này thụ thương rồi!".

Ánh mắt sắc bén của Thác Bạt Khuê lại quét một lượt xung quanh, nói: "Nếu cô ta bị nội thương mà vẫn triển khai được thân pháp mau lẹ và liên tục như vậy, trên giang hồ không có mấy nữ nhân làm được. Phải chăng là Nhậm yêu nữ?".

Lại quát: "Thu hồi cung tên!".

Mọi người vội cất trường cung, cất tên vào ống.

Thác Bạt Khuê chăm chú quan sát nữ tử thần bí bị thương lúc này đã tiến vào phạm vi một dặm, ẩn ước nhìn thấy dáng vóc.

Nữ nhân này hình dáng cao ráo mảnh khảnh, lông mày quyến rũ, mái tóc dài đẹp trong khi chạy xoải tung bay phất phơ, mặc dù không nhìn rõ mặt, vẫn có cảm giác rất đẹp.

Trong lòng Thác Bạt Khuê dâng lên một thứ tình cảm bản thân y cũng không hiểu rõ. Xưa nay hẳn lấy chuyện phục quốc làm trọng, mọi thứ khác đều không để tâm, đàn bà chỉ dùng để điều tiết sinh hoạt. Sau trận Phì Thủy y lại càng tuyệt đối giới sắc, tâm thần toàn bộ hướng về cuộc đấu tranh ác liệt với Mộ Dung Thùy. Lúc này bất chợt lại cảm thấy có chút động tâm, vậy mà ngay cả tướng mạo đối phương như thế nào vẫn chỉ hoàn toàn là tưởng tượng.

Giọng nói Trương Cồn lọt vào tai y: "Phía sau có người đuổi theo".

Thác Bạt Khuê giật mình, hiểu rằng vì quá chú ý đến nữ nhân này mà quên mất chuyện khác, nếu không y phải là người đầu tiên phát giác có người truy tung.

Xa xa một bóng người chạy như bay tới.

Thác Bạt Khuê đang phân vân không biết có nên lo chuyện không đầu này không, nữ tử lại loạng choạng rồi ngã lăn trên đồng cỏ.

Thác Bạt Khuê tể ngựa xuống sườn núi phóng về phía nữ nhân, Trương Cồn, Hứa Khiêm và thân vệ vội theo sau.

Người đuổi theo dừng lại ở đằng xa, hiển nhiên vì e ngại đám đông bọn họ.

Thác Bạt Khuê vì ngựa chạy nhanh, lại khởi hành đầu tiên nên vượt trước mọi người hơn chục trượng thẳng tới chỗ nữ tử nằm.

Thác Bạt Khuê nhảy xuống ngựa.

Hứa Khiêm phía sau kêu to: "Tộc chủ cẩn thận!".

Thác Bạt Khuê quỳ xuống bên cạnh nữ tử đang nằm sấp mặt trên bãi cỏ lật ngửa thân hình thị lên, bất chợt đầu óc choáng váng, hô thầm: "Thế gian lại có người đẹp thế này sao?".

Nữ tử đã hôn mê bất tỉnh, bên mép còn vết máu, nhưng không hề tổn hại đến vẻ đẹp mê người. Dù là không thấy được cặp mắt to hớp hồn, nhưng đôi môi đầy đặn hồng thắm đủ khiến con tim mỗi nam nhân bồi hồi.

Đám thân vệ phi tới xúm xít xung quanh hai người.

Thác Bạt Khuê thận trọng bế nữ tử lên, ánh mắt chăm chú nhìn thật kỹ khuôn mặt xinh đẹp, tựa hồ trên đời không còn bất cứ chuyện gì khiến y chú ý tới nữa.

Bọn Hứa Khiêm ngăn người nhìn mỹ nữ nằm trong lòng Thác Bạt Khuê, thấy đều bị dáng vẻ và sắc đẹp của thị làm choáng váng.

Từ xa truyền lại thanh âm: “Bản nhân Ba Cáp Mã Tư, nữ nhân này với ta có thù sâu không giải được, bằng hữu liệu có thể nể mặt giao ả cho ta không?”.

Hứa Khiêm giạt mình: “Ba Cáp Mã Tư là cao thủ người Ba Tư, hiện là quân sư của Điều Trường”.

Thác Bạt Khuê giận dữ hét to: “Nhớ lấy! Phá hoại hảo sự của ngươi là Thác Bạt Khuê, từ sau đừng làm điếc tai ta nữa, cút đi”.

Giọng Ba Cáp Mã Tư từ xa vọng đến: “Ân huệ của Thác Bạt tộc chủ Ba Cáp Mã Tư vĩnh viễn không quên. Xin mời!”.

Thác Bạt Khuê tựa như không có chuyện gì xảy ra, hân hoan nói: “Chúng ta về Thịnh Lạc”.

- o O o -